

PUHE NKP:n YLIMÄÄRÄISESSÄ XXI EDUSTAJAKOKOUKSESSA

3. helmikuuta 1959

Toverit edustajat! Sosialismin historiassa koittaa nyt nähtävästi aikakausi, jolloin kaikki tähän yhteiskuntajärjestelmään sisältyvät mahdollisuudet saavuttavat nopeimman kehitysvauhtinsa. Sosialistinen tuotantotapa osoittaa ja tulee erittäin selvästi ja vakuuttavasti osoittamaan kansoille valtavan etevämmyytensä kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

Tässä suuressa asiassa kuuluu järjestäjän ja johtajan osa maineikkaalle kommunistiselle puolueellemme. Jotta puolueemme voisi suorittaa menestyksellisesti historiallisen osansa, XXI edustajakokouksen tulee määrittellä oikein puolueen ja neuvostovaltion tärkeimmät edessä olevat tehtävät, osoittaa selvästi puolueen päälinja, joka vastaa maan kehityksen ajankohtaisia vaatimuksia ja nykyistä kansainvälistä tilannetta.

Me, kaikki edustajakokouksen osanottajat, tunnemme syvää tyydytystä: meitä innostaa tietoisuus siitä, että XXI edustajakokous viitoittaa puolueelle nimenomaan sen poliittisen linjan, joka vastaa täydellisesti edessä olevan historiallisen kauden vaatimuksia, että edustajakokous vahvistaa sellaisen kommunistisen rakennustyön ohjelman, joka antaa puolueelle parhaan mahdollisuuden mobilisoida monimiljoonaisten työtätekevien joukkojen voimat suuriin urotekoihin.

Kommunistisen rakennustyön valtavassa ohjelmassa on kaksi yleistä varsin tärkeää piirrettä, joita haluaisin erikoisesti korostaa.

Ensinnäkin nykyään on poikkeuksellisen tärkeää, että

tämän ohjelman kaikkien taloudellisten tehtävien läpikäyvänä henkenä on voimakas pyrkimys saada aikaan sosialististen tuotantovoimien valtava nousu koko maan sähköistämisen ja myrskyisästi kehittyvän uuden tekniikan pohjalta. Se tekee mahdolliseksi kohottaa suuresti työn tuottavuutta, päästä raskaasta lihasvoimin suoritettavasta työstä, lyhentää huomattavasti työpäivää ja työviikkoa ja kohottaa työtätekevien hyvinvointia.

Toinen 7-vuotissuunnitelman tärkeä piirre on se, että tämä suunnitelma ja sitä seuraava pitkän tähtäimen suunnitelma asettavat ja ratkaisevat historiallisen tehtävän, voiton saavuttamisen sosialistisen tuotannon ja kehittyneimpien kapitalististen maiden tuotannon välisessä suuressa taloudellisessa kilpailussa.

Tätä suurta kysymystä kahden järjestelmän taloudellisesta kilpailusta ja sosialististen maiden voiton näköaloista tässä kilpailussa on jo valaistu laajasti sekä selostuksessa että keskustelussa. Haluaisin valaista lyhyesti vain kysymyksen sitä puolta, joka koskee *nykyaikaisen kapitalismin taloudellisia vaikeuksia* sen ja meidän välisessä kilpailussa.

On tunnettua, että tieteen uusimmat saavutukset ovat avanneet tien tekniikan ennen näkemättömälle edistykselle tuotannon alalla. Tämä on yleismaailmallinen ilmiö. Sen vuoksi joku saattaa kysyä: eikö Yhdysvalloilla tai muilla monopolistisen kapitalismin mailla ole samoja uuden tekniikan soveltamisen mahdollisuuksia kuin sosialisminkin mailla? Kyllä, niillä on samat mahdollisuudet, ellei oteta huomioon asian sosiaalista ja taloudellista puolta. Koko asia on kuitenkin siinä, että juuri tämä puoli synnyttää suurimmat teknistä kehitystä haittaavat esteet kapitalismin vallitessa.

On tunnettua, että kapitalismi, joka on keskittänyt rikkaudet toiseen ja köyhyyden toiseen kohtioon, on jo kauan kamppaillut menestyksettä *ylituotanto*-ongelman parissa. Työtätekevien alhainen kulutustaso luo kysynnälle ahtaat rajat, joiden yli ei edes porvarillisten liikemiesten tavaton oveluuskaan auta pääsemään.

Näissä olosuhteissa tekninen edistys on tavallisesti esteenä tuotantotehon täydelliselle hyväksikäytölle. Esim. USA:ssa käytettiin viime vuoden elokuussa koko teollisuuden tuotantotehosta vain 70%, rauta- ja terästeollisuuden tuotantotehosta 60% ja työstökoneiteollisuuden tehosta vain 25%.

Mistä nämä numerot puhuvat? Siitä, että nykyinen kapitalismi on verrattain vähän kiinnostunut uusimman tuotantotekniikan käytöstä.

Kapitalistisia monopoliyhtymiä ei olekaan perustettu lisäämään tuotteiden määrää, vaan turvaamaan ennen muuta korkeat hinnat ja korkeat voitot. Uuden tekniikan laaja käytäntöönotto on mahdollista vain erillisissä yrityksissä ja erillisillä tuotantoaloilla. Kilpailu pakottaa monopoliyhtymät siihen. Mutta kapitalismi ei voi soveltaa laajasti tuotannon automatisointia, sillä se johtaa tavaramäärän lisääntymiseen. Se lisää työttömyyttä ja samalla aiheuttaa väistämättömästi kysynnän jatkuvaa vähenemistä. Tämä merkitsee, että menekkimahdollisuudet kapitalististen yritysten laajan automatisoinnin oloissa sulavat kuin molemmista päistä sytytetty kynttilä.

Näin ollen uuden tekniikan nopea kehitys saa kapitalismin vallitessa verrattomasti vähemmän liikkuma-alaa kuin sosialismin vallitessa. Sosialistisen tuotannon tarkoituksena ei ole voiton saanti, vaan yhteiskunnan kaikkien jäsenten tarpeiden mahdollisimman täydellinen tyydyttäminen. On selvää, että se ei koskaan joudu tekemisiin sellaisten ongelmien kanssa kuin ovat *työttömyys*, *liikatuotantopula* ja joukkojen riittämättömästä kulutuksesta johtuva *menekkimarkkinoiden supistuminen*.

Tänään on erittäin silminnähtävää, miten pätemättömiksi ovat osoittautuneet porvarillisten ja revisionistis-reformististen »teoreetikkojen» väitteet, että nykyinen kapitalismi on muka astunut jonkinlaiseen »kriisittömään kehitysvaiheeseen». Valtiomonopolistisen kapitalismin kasvu, vaikka se onkin saanut aikaan joitakin muutoksia pulien jaksoittaisuudessa, ei suinkaan ole vapauttanut kapitalismia pulien aiheuttamista kouristuksista. Merkittävimpiä näistä muutoksista on ensiksikin se, että talouspulia esiintyy yhä tiheämmin, ja toiseksi se, että niitä ei seuraa, kuten aikaisemmin, tuotannon voimakas nousu.

Samalla joukkotyöttömyys muuttuu yhä kroonisemmaksi. Yhdysvalloissa näkyi havainnollisesti, että virallisesti rekisteröityjen työttömien lukumäärä lisääntyy jyrkästi jokaisen pulaluontoisen laskuvaiheen aikana. Niinpä se lisääntyi vuonna 1949 edelliseen vuoteen verraten 1 331 000 henkilöllä, vuonna 1954 1 628 000:lla ja vuoden 1958 heinäkuussa vuoden 1957 keskimääräiseen lukuun verraten se lisääntyi 2 358 000 henkilöllä.

Tämän ohessa kärjistyvät myös *luokkaristiriidat* kapitalistisissa maissa. Tätä ei nykyisin voi salata edes porvarillinen lehdistö. Työväenjoukkojen taisteluhenkisiä miellaloja ilmenee nykyisin niissäkin maissa, jotka vielä aivan äskettäin olivat sosiaalisten olojensa puolesta imperialisteilla erikoisen hyvissä kirjoissa. Etteivät sanani olisi perusteettomia, katson tarpeelliseksi vedota länsisaksalaisen porvarillisen viikkolehden »Münchner Illustrierten» reportaasiin Ruhrin alueen kaivostyöläisten vasemmistolaisuudesta. »Ruhrilla on levotonta», kertoo lehden kirjeenvaihtaja, »Ruhrilla kasvaa pelko, Ruhrilla kytee vaarallinen kipinä: jos se leimahtaa, tapahtuu räjähdys. Sen jyry vyöryy yli koko Saksan.» Ruhrin kaivostyöläiset elivät aikaisemmin hiukan paremmin kuin muut Länsi-Saksan työläiset. Nyt kaivostyöläinen »syö leipää ilman voita», sanoo kirjoittaja. »Voi on otettu häneltä pois. Kaivostyöläiset huutelivat minulle vaimentaen koneiden jyskeen: 'On kohotettava punainen lippu!' Sellaisia ääniä kuulin usein».

Toverit! Neuvostoliiton taloudelliset menestykset ovat vaikuttaneet aikaisemminkin suuresti kansainväliseen tilanteeseen, lujittaneet rauhan ja edistyksen voimia. 7-vuotissuunnitelman toteuttamisella on tässä mielessä oleva erikoisen tärkeitä seurauksia.

Sosialistisen leirin maiden taloudelliset voimavarat kasvavat siinä määrin, että hyökkäys näitä maita vastaan käy imperialisteille ilmeisen toivottomaksi. Sotaa vastustavien kansojen perheeseen yhtyy näinä vuosina varmasti uusia maita, jotka vapautuvat imperialistisesta orjuudesta ja saavat mahdollisuuden määrätä itse politiikastaan. Rauhaa rakastavat voimat vahvistuvat kapitalistisissakin valtioissa.

Sen tuloksena *luodaan reaaliset mahdollisuudet sodan poistamiselle kansainvälisten kysymysten ratkaisukeinona.* Jokainen neuvostoihminen sanoo, että sellaisen suuren asian hyväksi kannattaa toden totta tehdä työtä.

Niin kauan kuin imperialismi säilyy, on tietenkin olemassa myös vakava sodan vaara. Se vaatii alituista valpautta ja rauhan lujittamiseksi käytävän taistelun tehostamista. Suurena kannustimena kaikille niille, jotka käyvät tätä taistelua, on 7-vuotissuunnitelmamme täyttäminen.

Voidaan olettaa, että sosialismin taloudellisen mahdin kasvu vahvistaa myös niiden järkevästi ajattelevien porvarillisten toimihenkilöiden asennetta, jotka näkevät Lännen

nykyisen hyökkäyssuuntauksen vaaran ja esiintyvät kahden järjestelmän rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta.

Sosialistisen talouden kukoistuksella on suuri merkitys myös *työväenliikkeen toiminnan yhtenäisyyden* saavuttamiseksi *taistelussa rauhan puolesta*. Maamme kommunistisen rakennustyön menestykset edistävät monien sosialistien järkiintymistä länsimaissa ja kommunisminvastaisten suomusten putoamista heidän silmistään. Kaikkien maiden kommunistiset puolueet tulevat pyrkimään sitkeästi ja kärsivällisesti toiminnan yhtenäisyyteen sosialistien kanssa. Olemme varmoja, että loppujen lopuksi löydämme yhteisen kielen heidän kanssaan.

On ymmärrettävää, että tarkoitan tällä vilpittömiä sosialisteja enkä niitä politikointsijoita, joiden koko »socialismi» ilmenee pelkästään kommunistien vainoamisena. Entä mitä tekemistä rauhan ja sosialismin asian kanssa on esim. sellaisella, luvalla sanoen, »socialistilla» kuin on belgialainen kommunismin ammattivastustaja Spaak? Kuten tunnettua tällä herralla on korkea virka aggressiivisessa Atlantin liitossa. Hän ajattelee ja puhuu täsmälleen samoin kuin ne amerikkalaiset ja entiset hitleriläiset kenraalit, jotka määräävät sävyn NATO:ssa. Meitä se ei ihmetytä. Eihän hra Spaakilla enää pitkään aikaan ole ollut mitään yhteistä työläisten ja talonpoikien kanssa. Sen sijaan hän on jo monta vuotta pitänyt teerenpeliä huomattujen imperialististen toimihenkilöiden, kenraalien ja taantumuksellisten senaattorien kanssa. Heiltä tämä »socialisti» nähtävästi saakin aatteensa. Englantilainen sananlasku ei suotta väitä: »Joka menee nukkumaan koirien kanssa joutuu vaaraan, että on ylösnoustessaan itsekkin kirpuissa.»

7-vuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys ei ole vain siinä, että se edistää rauhanasian voittoa. Tämän suunnitelman toteuttaminen on epäilemättä suuri *panos* myös *siirtomaiden ja vajaankehittyneiden maiden kansojen taisteluun vapauden puolesta*, taloudellisen, sosiaalisen ja sivistyksellisen edistyksen puolesta.

Onhan tunnettua, että kolonialismilla on ollut paitsi sotilaallis-poliittinen myös taloudellinen perusta. Sellaisena perustana on ollut kehittyneimpien kapitalististen suurvaltain väkivalloin pystyttämä yksinoikeus teollisuustuotteiden toimituksiin siirtomaihin, niiden luonnonrikkauksiin, tuotannon suunnan määrittelyyn sekä tuotteiden vientiin näistä maista.

Talouden menestyksellinen kehittyminen sosialismin maissa samoin kuin teollisuuden kasvu siirtomaaikeestä vapautuneissa kehitysmaissa muuttavat perinpohjaisesti sitä äärimmäisen epäoikeudenmukaista kansainvälistä »työnjakoa», joka antoi kapitalistisille monopoleille mahdollisuuden riistää petomaisesti koko maailmaa.

Sorrettujen kansojen kansallinen vapaustaistelu käy yhä laajemmaksi eikä se pääty ennen kuin viimeisenkin siirtomaan: kansa on murtanut imperialismin kahleet.

Päätelkää itse: jokin aika sitten kansallinen vapaustaistelu riehui pääasiassa Aasian maissa. Sitten se levisi Afrikkaan. Tällä mantereella ei jää pian paikkaa, jossa kansa ei taistelisi vapautensa puolesta. *Algerian* kansa taistelee miehuullisesti kolonialisteja vastaan huolimatta veriuhristaan. Vapaustaistelun lippu on kohotettu jopa *Belgian Kongossakin*, jota imperialistit pitivät vielä äskettäin todellisena »luvattuna maana».

Kansallinen vapausliike kehittyi yhä laajemmaksi myös Latinalaisen Amerikan maissa. Tuorein esimerkki siitä on kansankapinan menestys *Kuubassa*, aivan Yhdysvaltojen nenän alla. Tämän sokerintuotannostaan kuuluisan saaren vapauttarakastava, rohkea kansa pakotti maakeasta pitävät ahneet amerikkalaiset nielemään karvaan pillerin.

Imperialistit tahtoisivat asevoimin pysäyttää sorrettujen kansojen kansallisen vapausliikkeen, mutta sosialismin historiallisten voittojen tuloksena muodostuneissa uusissa olosuhteissa se on mahdotonta.

On yleisesti tunnettua, että Neuvostoliitto on arvovaltaan tämän tästä pakottanut imperialistit luopumaan hyökäyksistä pienten kansojen vapautta vastaan. Se on onnistunut eräissä tapauksissa silloinkin, kun imperialistit ovat jo ryhtyneet sotatoimiin.

Eikö rauhantaistelumme saanut heitä lopettamaan sodan Koreassa? Sai.

Eikö Neuvostoliitto yhdessä kansan Kiinan ja muiden sosialistisen leirin maiden kanssa pakottanut Englantia ja Ranskaa luopumaan sodasta, jonka ne olivat aloittaneet Egyptiä vastaan? Pakotti.

Kaikki tämä on epäilemättä todistuksena Neuvostoliiton ja sosialistisen leirin kansainvälisen arvovaltan valtavana kasvusta. Tähän neuvostovaltion kasvaneeseen kansainväliseen arvovaltaan on kantanut kortensa jokainen neu-

vostotyöläinen, jokainen kolhoosilainen ja jokainen henkisen työn tekijä.

Tavallinen neuvostoihminen, joka tekee rehellisesti ja uhrautuvaisesti työtä, antaa tietonsa ja voimansa yhteiskunnan kukoistuksen ja kommunistin lähenemisen hyväksi, voi näin ollen täysin oikeutetusti pitää itseään henkilönä, joka vaikuttaa työllään aktiivisesti kansainvälisiin tapahtumiin ja ihmiskunnan kohtaloihin. Muistakoon jokainen neuvostourastaja tämän. Selittäkööt propaganda- ja valistustyöntekijämme tämän hyvin kaikille työtätekeville.

Neuvostoliitto ja muut sosialistiset maat ovat Aasian ja Afrikan nuorten valtioiden pyyteettömiä sekä auttamaan pystyviä ystäviä.

Sosialismin historiassa oli tosin vaihe, jolloin sillä kaikesta hyvästä halustaan huolimatta ei yksinkertaisesti ollut millä auttaa. Nyt sellainen aika on takanapäin. Tultuamme rikkaammiksi emme silti ole tulleet saitureiksi, kuten elämässä usein tapahtuu.

Seitsemän vuoden kuluttua olemme vielä rikkaampia. Se ei kuitenkaan merkitse vain sitä, että me itse alamme elää paremmin. Paremmaksi tulee myös ystäviemme elämä.

Sosialismin kohtalot ovat yleensä läheisesti sidotut kaikkien imperialismin sortamien kansojen kohtaloihin ja ennen muuta kansojen, jotka käyvät sankarillista taistelua kolonialisteja vastaan.

Jo se tosiasia, että sosialismi on olemassa, vaikuttaa myönteisesti kansallisen vapausliikkeen kehittymiseen. Sosialististen maiden esimerkki osoittaa sorretuille kansoille, että ne voivat omin voimin poistaa vuosisataisen takapajuisuutensa ja edistyä nopeasti ja kaikinpuolisesti. Sosialismin menestykset luovat sitä paitsi maailmassa sellaisen tilanteen, jonka vallitessa imperialistit eivät enää voi yhtä helposti ja rankaisematta kuin aikaisemmin tehdä rikoksiaan.

Toverit edustajat! Sallikaa vielä palata kysymykseen *puolueemme päälinjasta*. Tutustuessamme huolellisesti teesseissä ja selostuksessa asetettuihin tehtäviin voimme helposti huomata niissä useita tärkeitä erikoisuuksia.

Ensiksi kaikki nämä tehtävät juontuvat välittömästi neuvostokansan jokapäiväisen elämän käytännöllisistä tarpeista. Tämä on erittäin tärkeää sen vuoksi, että vain sellaiset tehtävät ja tunnukset pystyvät saamaan monimiljoonaiset joukot liikkeelle. Toiseksi näiden tehtävien täyttäminen vai-

kuttaa suuresti tapahtumien kulkuun maailman areenalla. Edelleen lähimpien tehtävien ratkaisemista edellyttävät suunnitelmamme tähtäävät myös kauas tulevaisuuteen. Ne ovat pitkän tähtäimen tehtäviä. Vastaten lähimmän ajan tavoitteita ne valmistelevat samalla siirtymistä seuraavaan vaiheeseen. 7-vuotissuunnitelman täyttäminen muodostuu tärkeäksi, mutta ei viimeiseksi vaiheeksi sosialismin ja kapitalismin taloudellisessa kilpailussa ja kommunismin rakentamisessa.

Näin ollen 7-vuotissuunnitelmamme ja seuraavaa kehitysvaihetta varten laadittu pitkän tähtäimen suunnitelma ovat poliittisessa suhteessa ikään kuin monivaiheisia raketitehtäviä, jotka vievät sosialistisen maamme varmasti kommunismin kiertoradalle!

Puolueemme päälinja rakentuu marxismin-leninismin graniittiperustalle ja edellyttää johdonmukaista *periaatteellista taistelua revisionismia ja kaikkinaista opportunistia vastaan*.

Puolueen päälinja edellyttää samalla johdonmukaista Leninin teorian puolustamista *dogmatismilta*. Ei ole syytä salata, että yhteiskuntatieteiden alalla suoritettavaa propagandistista, tieteellistä ja opetustyötä rasittaa meillä toisinaan vielä dogmaattinen painolasti. Hedelmätön dogmatismi syntyy usein haluttomuudesta ajatella ja tutkia itsenäisesti todellisuuden uusia ilmiöitä. Ajattelun laiskuus on se höyhenpatja, jolla dogmatismi lekottelee. Niiden, joita tämä tauti vaivaa, on pyrittävä mahdollisimman nopeasti vapautumaan siitä ja käsittämään lopultakin, että sellainen on puolueen tahto.

Te tiedätte, toverit, että puolueemme on jo kauan kaivannut *uutta ohjelmaa*, koska entinen monta vuotta sitten laadittu ja hyväksytty ohjelma ei enää vastaa päivän tarpeita. Uuden ohjelman luonnos on valmistettava puolueen seuraavaan, sääntömääräiseen edustajakokoukseen mennessä. Se on nähtävästi täysin reaalinen tehtävä, sillä nyt meillä on sopiva aatteellis-poliittinen perusta uutta ohjelmaa varten.

Lenin nimitti aikoinaan GOELRO-suunnitelmaa, maamme ensimmäistä sähköistämissuunnitelmaa, puolueen toiseksi ohjelmaksi. Nyt meillä on sitäkin enemmän aihetta asettaa puolueen ohjelman perustaksi taloudellisen rakennustyömme 7-vuotissuunnitelma ja sitä seuraava pitkän tähtäimen suunnitelma.

Jokainen uusi vaihe maan elämässä vaatii uusien tehtävien asettamista. Tätä, kuten tunnuttua, puolueenvastaisen ryhmän jäsenet eivät tahtoneet mitenkään tunnustaa. Vaikka he eivät ääneen vaatineetkaan marxismin revidointia, heidän jokapäiväinen käytäntönsä oli todellisuudessa sen tärkeän väitteen revidointia, että marxismi-leninismi ei ole kangistunut dogmi, vaan ikuisesti elävä, ikuisesti kehittyvä oppi. He, puolueenvastaisen ryhmän jäsenet, pyrkivät alituisesti toistamaan vain ennestään tunnuttua. Se oli niin sanoakseni nurin käännettyä revisionismia.

Kaikki uusi oli vierasta näille luutuneille byrokraateille. He pelkäsivät, että jos puolue ryhtyy hoitamaan uusia suuria asioita, niin he, puolueenvastaisen ryhmän jäsenet, eivät kykene pysymään johdossa. Sen vuoksi uusien tehtävien esittäminen herätti heissä vihaa, ja he turvautuivat alhaisiin juonitteluihin taistelussaan puolueen yhtenäisyyttä ja päälinjaa vastaan, jonka NKP:n XX edustajakokous oli hyväksynyt.

Olen varma, ettei edustajakokouksessamme ole ainoatakaan edustajaa, joka ei tuomitsisi puolueenvastaisen ryhmän jäseniä. Olen varma, ettei ole ainoatakaan tietoista neuvostoihmistä, jonka mielestä Keskuskomitea olisi suhtautunut näihin ihmisiin liian ankarasti.

Koko puolue epäilemättä kannattaa järkähtämättömästi sitä, että XXI edustajakokous hyväksyy 7-vuotissuunnitelman uudet rohkeat tehtävät, jotka pystyvät innoittamaan ja mobilisoimaan neuvostokansan kaikki luovat voimat, moninkertaistamaan kommunismin rakentajien, miesten ja naisten, nuorten ja vanhemman väen ponnistukset.

Lopuksi on korostettava erittäin voimakkaasti, että puolueemme päälinja on suunnattu *suuren sosialistisen leirin yhtenäisyyden puolustamiseen ja edelleen lujittamiseen*. Puolueemme ei tavoittele johtoasemaa muihin kommunistisiin ja työväenpuolueisiin nähden. Se tosiasia, että puolueemme nauttii suurta kunnioitusta ja arvontoa kaikkien veljespuolueiden keskuudessa, johtuu siitä, että se on yksi maailman kommunistisen liikkeen etujoukoista, joka ensimmäisenä valloittaa kommunismin kukkuloita.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on kasvatettu *proletaarisen internationalismin* hengessä. Uskollisena sen periaatteille puolueemme on aina valmis täyttämään kansainvälisen velvollisuutensa muiden maiden työtätekeviä kohtaan.

Tässä yhteydessä lienée paikallaan mainita Unkarin tapahtumista vuonna 1956, jolloin fasismin ja sodan mustat voimat koettivat käyttää Unkarin puolueen entisen johdon virheitä nostattaakseen vastavallankumouksellisen kapinan. Kansainvälinen taantumus ja sen revisionistiset myötäveisajat nostivat korvia huumaavan melun sen avun johdosta, jota Neuvostoliitto silloin antoi Unkarin kansalle. Nuo herat suotta huutavat täyttä kurkkua! On aivan selvää, että jokainen todellinen internationalisti ei ainoastaan iloitse, vaan *on ylpeäkin* tietäessään, että työväen ja talonpoikien Unkaria ei jätetty oman onnensa nojaan, ei jätetty fasis-tisten roistojen ja ulkomaisten imperialistien villiintyneiden joukkoien raadeltavaksi.

Kansainvälinen taantumus ei sattumalta esiinny niin raivokkaasti kaikkien marxismille-leninismille uskollisten kommunististen ja työväenpuolueiden rakoilematonta yhtenäisyyttä vastaan. Tässä yhtenäisyydessä on kansainvälisen kommunistisen liikkeen jatkuvien menestysten tae.

Me kommunistit olemme sitä mieltä, ettei ole kunnia-kaampaa tehtävää kuin suojella ja kehittää edelleen liik-keemme kansainvälisiä perinteitä. Kirkkaana ja liikuttava-na todistuksena lujasta kansainvälisestä solidaarisuudesta ovat tämä suuren puolueemme XXI edustajakokous ja ne erinomaiset puheet, joita maapallon kaikilta mantereilta saapuneet parhaat ystävämme, veljespuolueiden johtajat ovat pitäneet tältä puhujankorokkeelta.

O. W. Kuusinen. Retš na vneotšered-
nom XXI sjezde KPSS. Moskva,
Gospollitizdat, 1959

Suomennettu tätä kokoelmaa varten